

kommer §§ 13 og 14, og jeg skal hertil bemærke, at der i Virkeligheden ikke ved denne Lov vil gøres nogen Forandring i det Spørgsmaal eller i den Stilling, som Referater af mundtlige Foredrag, f. Eks. i Bladene, have. Det vil altid være tilladt at referere, saa snart deri er lagt et selvstændigt Arbejde. Det, der staar som Typen for det utilladelige er det stenografiske Referat, hvori der jo ikke er nedlagt et nyt og selvstændigt Arbejde. Der kan naturligvis ogsaa være ikke-stenografiske Referater, der ere lige saa gode eller lige saa slaviske som de stenografiske Referater, men saa snart det ikke er det, saa vil denne Lovs Bestemmelser ikke forandre Stillingen, og det vil altsaa i Virkeligheden sige: den forandrer slet ikke Stillingen med Hensyn til Spørgsmaalet: om mundtlige Foredrag kunne refereres.

Med Hensyn til 4de Kapitel, der handler om Forfatterrettens Ophør, som jeg før begyndte at dvæle ved, vil jeg gøre opmærksom paa, at Udvalget, ganske vist for nogle Medlemmers Vedkommende med nogen Betænkelse, har tiltraadt Reglen i Forslagets § 27, nemlig om Forfatterens Udgang til at forbyde Udgivelsen af et Værk, som en Gang er blevet udgivet. Naar denne Udgang til at udslette et saadant Forbud er undergivet de Begrænsninger, og dets Tilbagefaldelse fra anden Side har de Følger, som Paragraffen indeholder, har det forekommet os, at denne Bestemmelse ikke er en urimelig Indrømmelse til Forfatteren, ihvorvel det ikke turde være den almindelige Retsopfattelse eller have noget tilsvarende i ret mange Love.

I det 5te Kapitel handles der om den Voldgiftskommission eller den Kommission af fagkyndige, som kaldes til Afgørelsen af visse Spørgsmaal, som Lovforslagets Regler fremkalde, og som tillige er faldet til at afgive Responsa. Vi betragte ogsaa denne Institution som heldig og have sluttet os til Forslaget derom, men dog med nogle Ændringer, hvoraf navnlig to ere af Betydning. — Den ene er, at vi have ment at burde indsatte den udtrykkelige Bestemmelse, at Udnævnelser af Medlemmer ikke er paa Livstid, men bør være tidsbegrænset paa den Maade, som er foreslaet, nemlig til 8 Aar, saaledes at hvert 4de Aar Halvdelen afaar, for at forebygge, at der skulde kunde sættes Rod og vedligeholdes et Herredømme af en ensidig Opfattelse. Vi mene paa den anden Side, at en saadan Vekslen eller en saadan Tidslængde for Mandatet, for Hvervet, er lang nok, til at der kan uddanne sig en Tradition med Hensyn til de Afgørelser, der forelægges Kommissionen, og Genudnævnelser er selvfølgelig ikke udelukket. — I et andet

Punkt have vi foreslaet en Udvidelse af denne Kommissions Besøjelse, nemlig i Retning af, at den ikke blot skal være kaldet til at afgive Responsa, naar det er kommet til Proces, men at det ogsaa skal være dens Opgave, naar der opstaar Tvist forud for en eventuel Proces, at afgive Responsa, naar det kræves, hvorved der meget ofte vil kunne forebygges en Retstrætte. Det er jo saa naturligt, naar Opgaven udvides paa den Maade, at det kun kan vække Betænkelse fra den Side, at man vil mene, at Kommissionen vil blive overvældet. Det kan man jo ikke vide noget om i Forvejen, men der vil i alt Fald være det Middel derimod, at man kan fordrø en Kendelse for, at saadanne Responsa kunne gives. Vi have i saa Henseende ment at burde fuldstændiggøre Forslagets Regel, for saa vidt som det skulde udtrykkelig tilføjes, at der i de Instrukser eller Regulatorer for Forretningssgangen o. s. v., som Riks- og Undervisningsministeren skulde give, maa der ogsaa optages det, at det maa kunne bestemmes, at der for saadanne Responsa skal kunne afgives Kendelse, ligesom vi i øvrigt have ment, det var rigtigt at have en Tilføjelse om, hvorledes Udgifterne ved Kommissionen tilvejebringes, hvis saadanne maatte forekomme, hvad ikke kan siges i Forvejen, nemlig ved, at de fornødne Udgifter bevilges paa Finansloven.

I 2det Afsnit har Udvalget stillet endnu færre Ændringsforslag end til det foregaaende Afsnit, og de Ændringsforslag, som der ere stillede af Udvalget i det hele, trænge ikke til nogen nærmere Forklaring eller Rebegørelse. Derimod er der ogsaa ved dette Afsnit af et af Udvalgets Medlemmer stillet et Ændringsforslag, som de øvrige Udvalgsmedlemmer ikke have tiltraadt. Det andet Forslag, hvor Udvalget altsaa ikke er naaet til fuldstændig Enighed, er Ændringsforslag Nr. 28, som gaar ud paa, at der skal tilføjes en Bestemmelse i § 35 om, hvorledes der, naar en Kunstner er død, ogsaa bør kunne lægges hans Kreditorer en Hinder i Vejen for at gøre Udlæg i og sælge alt, hvad der forefindes, selv om det er nok saa ufuldbendt, i Tilslutning til første Stykke, som ordner dette, naar der er Tale om Retsfølgning i levende Live. De samme Tvistigheder kunne jo ogsaa opkomme mellem Arvinger, og det er disse Tvistigheder, som kunne opstaa med Hensyn til, hvorvidt en Kunstners Anseelse kan taale Efterladenskaber, der har foranlediget dette ene Medlem til at foreslaa, at saadanne Sager kunne indantes til Kunstakademiets Afgørelse, og at denne